

Odahoztam a tányéromat anyámhoz, és leültem vele szemben, kicsit odébb az anyák tömkelegétől, akik fiaik nyakában lógtak, és az apáktól, akik csípőre tették kezüket, és kínosan mosolyogtak. Láttam rajta, hogy sírt. Ritkán festette ki magát, de aznap elkenődött a sminkje. Összemaszatotha a csuklója belsejét, mert azzal törölte le a könnyeit, odakint, amikor a barakk parkolójában ült vénséges, aranyszínű Chryslerünkben.

– Kértelek, hogy ne csináld ezt, John – mondta.

Összeszorítottam az állkapcsom. Még elég fiatal voltam a lázadás gyengécske modorosságaihoz. Tizenkét éves korom óta gyakoroltam ezeket, egészen addig, mikor el nem húztam otthonról, mert elegendő lett – hogy pontosan miből is, azt nem tudtam volna megmondani, de taxit hívtam; életemben először és utoljára tisztelte meg taxi hosszú murvás bekötőutunkat.

– Ezen már túl vagyunk, anya.

Anya elhallgatott, és mély lélegzetet vett.

– Oké. Tudom – felelte. – Sajnálom. Érezzük jól magunkat.

Elmosolyodott, megveregette az asztal lapján pihenő kézfejemet, aztán kissé könnybe lábadt a szeme.

És tényleg sikerült jól éreznünk magunkat. Megkönnyebbültem. Amikor kedvetlenül felültem a lögyakorlat előtti éjjel, az előttem álló összes eshetőséget végigfuttattam magamban. Biztos lettem benne, hogy meghalok, aztán meg abban, hogy túlélem, aztán meg abban, hogy megsebesülök, míg végül már semmiben sem voltam biztos. Csak

ez a képzelődés tartott vissza attól, hogy muzáj legyen fel-alá járkálva rónom a hideg követ, és ki-kitekintenem az ablakon, hogy látok-e valami jelet a hóban vagy a lámpafényben. Bizonytalan maradtam. De végül a rettegés mellett állapodtam meg, hogy meghalok, és anyámnak úgy kell eltemetnie, hogy azt hiszi, dühös voltam. Hogy átveszi a zászlót, aztán végignézi, hogy beleengednek a barna földbe Virginiában. Hogy fültanúja lesz a gyors egymásutánban levegőbe eresztett díszlövés sorozatának, és egész idő alatt arra gondol, úgy hangzanak, mint mikor tizennyolc éves koromban bevágtam az ajtót, ő pedig a hátsó kertben volt, loncot szedett a kerítésről.

Kimentem dohányozni és kikísérni anyámat. Arcon csókoltam, és megleptem, milyen erősen préselem hozzá ajkamat.

– Le kellene szoknod – mondta.

– Tudom, anya. Le fogok. – A bakancsom talpán elnyomtam a cigit. Megölelt, éreztem a haja, a parfümjé, az egész otthoni élet illatát. – Amint tudok, írok, rendben?

Lassan lépett el mellőlem, intett, aztán megfordult, és a kocsihoz ment. Emlékszem, tekintetemmel követtem a hátsó lámpáit, ahogy kifordult a parkolóból, egyre kisebb lett, ahogy végighaladt a gyakorlótér mentén, újra elkanyarodott, a bázis kijáratánál álló őrbódé felé, aztán eltűnt. Rágyújtottam.

Addigra már a legtöbb családtag elment. A legtöbb igen, de Murph anyja és még néhányan mások, akiket nem ismertem, maradtak. Láttam, hogy Murph kézen fogva

vezeti körbe a tornateremben, minden kisebb csoportot végignéznek, aztán továbbállnak. Csak akkor értettem meg, hogy engem keresnek, amikor Murph felém fordult, és láttam, hogy odaszól valamit az anyjának. Felkeltem a székről, ahol addig ültem, és megvártam, hogy átvágjanak az ünnepekkor használatos kosárlabdapálya felfestett vonalain.

Mrs. LaDonna Murph üdvözlésképp szorosán átölelt. Kis termetű nő volt, törekeny külsejű, viharvert, de fiatalabb, mint anyám. Szélesen mosolyogva nézett rám, karját még eközben is derekam köré fonta, felnézett, kimutatta fogsorát, amely a dohányzástól kissé megbarnult. Fakószőke haját kontyban hordta, farmert és kék, végig gombos ingblúzt viselt.

– Még öt perc, emberek – szólta az egyik altiszt.

Kiengedett a karjából.

– Annyira büszke vagyok rátok, fiúk! – mondta izgatottan. – Daniel olyan sokat mesélt rólad. Úgy érzem, mintha máris ismernélek.

– Igen, asszonyom. Én is.

– Szóval, jó barátok lesztek ti ketten?

Murphre néztem, aki bocsánatkérően vállat vont.

– Igen, asszonyom. Szobatársak meg minden.

– Hát, azt akarom, hogy tudjátok, ha bármire szükségetek van, én majd gondotokat viselem. Több csomagot fogtok kapni, mint bárki más.

– Ez igazán kedves öntől, Mrs. Murph.

Sterling hívta Murphöt, hogy segítsen egy másik köz-

legénynek felsöpörni a piros, fehér és kék konfettit a hárompontos vonal környékéről.

– És jól vigyázol majd rá, ugye? – kérdezte.

– Hm, igen, asszonyom.

– És jól teljesít Daniel?

– Igen, asszonyom, nagyon jól.

Honnan a francból tudjam, hölgyem?, akartam mondani. Alig ismerem a srácot. Hagyjon! Ne kérdezősködjön! Nem akarok felelősséget érezni érte. Tudni sem akarok az egészeztől.

– John, ígérje meg, hogy vigyáz rá!

– Természetesen.

Persze, persze, gondoltam. Most megnyugszol, én meg hazamegyek és lefekszem.

– Nem fog baja esni, ugye? Ígérje meg, hogy hazahozza nekem.

– Ígérem – mondtam. – Ígérem, hogy hazahozom önnek.

*

Sterling később kapott el, amikor visszafelé sétáltam a tornateremtől a barakkunk felé. A bejárat előtti lépcsőn ült, éppen végzett a cigarettájával.

– Egész kellemes az este kint a szabadban, nem, őrmester? Felállt, és járkálni kezdett fel-alá.

– Hallottam, amikor Murphy közlegény édesanyjával beszéltél.

– Ja, igen. Szóval az.

– Ezt nem lett volna szabad, közlegény.

– Mit?

Megállt, és csípőre tette a kezét.

– Ugyan már. Ígéretsz? Komolyan? Ilyenkor ígéretsz, baszki?

Ideges lettem.

– Csak azt akartam, hogy jobban érezze magát, őrmester – mondtam. – Nem nagy ügy.

Gyorsan a földre taszított, és kétszer az arcomba vágott. Egyszer a szemem alá, egyszer pedig pontosan szájon. Éreztem, hogy a bütykei a fogamhoz verik az ajkaimat. A metszőfogam belevágott a felső ajkamba, forró, fémes ízű vér ömlött a számba. Az ajkam rögtön bedagadt. Az arcomat megvágta a gyűrű, amit a jobb kezén viselt, és vér patakzott végig az arcomon, a szemem sarkába gyűlt, aztán lefolyt a hóra. Fölém lépett, két lába törzsem két oldalán, és csak nézett. Neki is fájt az ütés, mert az öklét rázogatta a hidegben.

– Jelents fel, ha akarsz. Most már egyáltalán nem izgat, baszki.

Egy darabig még hevertem a hóban, megkerestem a csillagképeket, amelyek elég fényesek voltak ahhoz, hogy ne homályosítsa el őket a barakkok ablakaiból, meg a közeli sugárutat szegélyező utcai lámpáktól ideszűrődő mesterséges fény. Láttam az Oriont, láttam a Nagy Kutyát. Amikor a barakkokban kialudt a fény, más csillagokat is megláttam, olyan elrendezésben, ahogyan egymillió éve, vagy még régebben álltak. Eltűnődtem, most vajon hogy nézhetnek ki. Felkeltem, felvonszoltam magam a lépcsőn, be a szobába. Murph felült, de nem gyulladt fény. Leve-

tettem az egyenruhát, bedobáltam a szekrénybe, aztán becsúsztam a szorosán lehajtogatott ágynemű közé.

– Jó volt ez az este – mondta.

Nem válaszoltam. Hallottam, hogy megfordul a priccsén.

– Rendben vagy?

– Aha, minden oké.

Kinéztem az ablakon, el a barakkok közé ültetett örökzöld fák sorai fölött. Tudtam, hogy a csillagok közül, amiket ott látok, pár már valószínűleg odavan, semmivé vált. Olyan érzés volt, mintha egy hazugságot bámulnék. De nem bántam. A világ mindannyiunktól hazugot csinál.